

שיא ריית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות גדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

073-3834583

קול קהילתנו

שנה י' | גיליון תע"א | פרשת חיי שרה תשפ"ב

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
19:09	17:17	ת"א - בני ברק
19:07	17:33	לונדון
18:50	17:16	ניו יורק
19:08	17:34	

הזמנים לפי שיטת ר"ת

שבת מברכים כסלו

ר"ח כסלו:

ביום שישי הבעל"ט

המולד:

בליל שישי בשעה 12:55, 131 חלקים

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל. היינו בכל השבע מדות, ולא רק במדת החסד שהיא אחוד בה.

באר יעקב חיי שרה עמ' עדר

התכללות המדות הקדושות

לעבוד את השם יתברך מתוך אהבה, כך היתה בו גם כן מדת הגבורה, שהשתמש בה בעת שנצרך להתגבר על יצרו, ואמנם יכל לו, והיתה שליטתו מושלמת על כחות המתנגדים לקדושה, על דרך המשל הזה, נבין ממילא, היאך היתה אצלו התכללות המדות אלו באלו, והיו לאחדות בידו.

אותה מדה נשגבה של חסד, שהיתה ככתר על ראש צדיק, ראשית לכל מדותיו האחרות, באה לידי ביטוי, בכך שדאג לעוברים ושבים, ועשה מה שעשה תמיד בשביל הזולת, ומקרא מפורש הוא זה - ויטע אשל בבאר שבע, אמנם אשל זה, א'כילה, ש'תיה, ל'ויה, רמוזות בו, אך ראה זה פלא! היכן נטע אהל אפדנו, איה איפה המקום שנטע אשל דקדושה שלו? - בבאר שבע, כאשר היו מוסדות ובניות שאר המידות הקדושות, מרישא ועד גמירא.

איה הלב היהודי המתרגש, שנעתקת פעימתו למול ההדר הנורא והנשגב הלזה, שיש צדיק בעולם, שיכול להיות שלם ומושלם בכל המדות הקדושות, ואשר גם תכונות נפשו שהוא מושרש בהן, משועבדות ומגויסות למען שמו באהבה.

ומעשה אבות סימן לבנים, גם אם כל אחד ואחד מאתנו - יאחו צדיק דרכו, לעשות רצונו של מי שאמר והיה העולם לפי דרכו ונתיבתו ונשמת שדי תלמדנו מה לעשות, אף על פי כן, לא ימלט נפשו מאותה בחינה הנזכרת - לעבוד את השם יתברך, תמיד לפי המצב שמאפשר ודורש זאת.

החסד]. ובכך מפרש רבינו זי"ע את הפסוק: "ואברהם זקן" - כי זקן, הוא בסוד "זקן מלא רחמים", שהוא רמז למידת החסד, וביותר כאשר התרגום מתרגם את המילה "זקן" - 'סיב', שהיא בגימטריא "חסד". אמנם שלא יעלה על הדעת, כי לא היה מקושר [בהשם יתברך] אלא במידת החסד בלבד, על זה בא הכתוב להשמיענו את ההמשך - וה' ברך את אברהם בכל" - שקיבל ברכה מאתו יתברך, שיהיה נשלם בכל שבעת המדות הקדושות, הנזכרות.

כאן חקק לן רבינו ז"ל הבנה עמוקה חדשה, בהנהגת הבורא יתברך עם חסידיו ויראיו, כי אם האדם משתמש בתכלית השימוש במה שהוא מושרש, במה שטבע תכונתו מאפשר ודורש זאת, מכלל דבעי דרישה... הרי שבכך מקבל עוד ועוד, מתנות יקרות ונפלאות מן השמים, לעשות את רצון הבורא די ברא כולא למעבד ליה רעותא שלים עם המדות האחרות גם כן.

ובכך מפרש רבינו הבאר יעקב זצוק"ל את דברי חכמינו זכרונם לברכה במדרשם הטוב (בראשית ובה נט, ז): "בכל" - שהשליטו ביצרו. שהנה לנו עדות נאמנה מפי חז"ל הקדושים, שמגלים לנו, באיזה אופן התקיימו באברהם אבינו כל שבעת המדות, כי הרי מדת הגבורה, למשל, היא היפך מדת החסד, לכאורה. ואיך יתחברו שני הפכים בתכונת נפש אחת? אין זאת אלא על ידי "שהשליטו ביצרו", כי אצל אברהם אבינו היתה התכללות המדות, כשם שהיתה בו מדת החסד

מדרכו של עובד השם יתברך, שהוא עובד אך ורק את השם יתברך, ולא את עצמו ואת מדותיו, כי אם נמשך אחר טבע ותכונת נפשו, הרי שאין זאת עבודת השם יתברך, אלא היא תכונת טבעו. גם אבותינו הקדמונים, שהיו אחודים במדה מסויימת, כגון אבינו אברהם רחימא דמלא עלאה, שהיה אחוד במדת החסד, אין זאת אומרת, שזאת היא מדתו ואין עוד מלבדה, הס מלהזכיר. כי צדיק גמור היה, ולא ייתכן כזאת שצדיק גמור יחסר איזו מידה קדושה ממידות הנפש, לעבוד בה את הבורא יתברך.

שבע מדות קדושת וטהורות מלוות את כל היקום הרוחני מראשית ועד תכלית - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד יסוד, מלכות, מדות אלו מקופלות בנבכי נפש האדם, הן לטוב גמור, הן למוטב, אם האדם זוכה לעשות רצון קונו וחפץ צורו, הרי שכל אלו שבעת המדות משועבדות אל יוצר האדם, יתברך שמו, שאין מידה אחת שהיא נמלטת מחובת כל היצורים לעשות רצונו של מי שאמר והיה העולם.

רבינו הקדוש והטהור, בספרו הנפלא "באר יעקב", בפרשתא דא, חורט עלי גליון, דברים מפורשים, שהנה ידענו כי אברהם אבינו, עליו השלום, היה אחוז במידת החסד, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (ה"ב קטו ע"א) [היינו שעבד תמיד את השם יתברך - עד שיא התמצית של המושג - במדת החסד, וכל לבו ונפשו המה תמיד אל בוראו באהבה עצומה, שהיא מושרשת במדת

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כנס היזוק והתאהדות בבית מדרשינו בגבעה ב' יום א' פרשת לך לך יא' בהשון תשפ"ב

שלא להסיח באמצע התפילות וקריאת התורה, כפי הנפסק להלכה בשו"ע הלכ' בית הכנסת.

לעיתים עוברת מחשבת פיגול בראש האדם, שעצם הגעתו להתפלל ביהכ"נ הוא מטיב עם אנשי המקום, ולכן צריכים להודות לו בכל עת ובכל שעה, על שהוא בא להשתתף בתפילות או בשבת אחים וכד', מחשבה זו הנובעת מחוסר התעמקות לאמיתו של דבר, ומוכיחה לעיני כל את גודל חסרון הבנתו, גורמת לגרור מחשבתו, לבל יא מחוייב כלל להכיר טובה עם המתפללים, כיוון דבזכותו יש מנין, או בזכותו נעשו תיקונים או מנהגים טובים וכד', אולם, ההכרח לא יגונה לומר ההיפך, דיותר מה שהוא חושב שהוא מועיל לביהכ"נ, קדושת ביהכ"נ ומתפלליה עושים עמו, אלא שאינו מכיר בכך, ולפיכך חושב שברצונו לעשות התם ככל העולה על רוחו, הן בשיחה בטילה, הן ח"ו בקרירות שמירת זמני וסדרי התפילה וכד', או שהביהכ"נ לא שייך לאנשי קהילתו, או שסתם כך הוא מרגיש שאין זה ביתו האישי שצריך הוא להיות נושא בעול הבית וכד', והאמת יאמר שעני"ז מונע מעצמו בכך לחיות עם עול עצמי של קדושת ביהכ"נ, והמחשבה הפסולה הזאת יכולה ללות אותו ואת ביתו ואת זרעו כל ימי חייו, ולא ישנה הדבר באיזה ביהכ"נ הוא מתפלל, ואפילו אם ביהכ"נ זו שייכת לאנשי קהילתו או חברתו.

הנקודה השנית היא, גודל חשיבות סעודת רעוא דרעוין וסגולתה, אלא דבראשית הדברים אספר ואומר מה שראו עיני ולא זר אצל כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל, וזה החילותי. כד הוינא טליא לפני הגעתי ממש לגיל הבר מצוה, ביקשני אז אמי מורתי תליט"א, שהיות וכ"ק אאמו"ר זצוק"ל איננו בקו הבריאות ואין ביכלתו ללכת לביהכ"נ, שאני ישאר עמו בבית למקרה שהוא או היא יצטרכו משהו, כמובן שנענית בחיוב ונשארת בביתנו, מפעם לפעם נכנסתי לחדר שסעד את סעודת רעוא דרעוין להביט אליו אם הוא זקוק למשהו, בהמשך

קדושה טעונים הרבה פעולות של מסירות נפש בעם ישראל, ומבלעדה תהיה חלילה נצחון לתחבולי היצר, ולא עוד, אלא שמן ההכרח להנחיל מידה זו לצאצאינו ולצאצאי צאצאינו עד קץ כל דורותינו.

ברצוני להעלות ולהרחיב בשפתי את אשר בליבי זה זמן רב, ב' נקודות ששניהם חשובות ובאים כאחד, ובעז"ה יהיו לתועלת לכלל ולפרט. בתחילת התייחסות קהילתנו הק' בגבעה ב', ראינו בחוש ממש את גודל כוחם ומסירות נפשם של אנ"ש כאן, כאשר עוד לא נשלמה מלאכת הבניה, התאספו בשבתות במקומות שונים בחירוף נפש כדי שתהיה חברתנו אגודה ומאוחדת כפי רצון המייסד, הלא היא כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל, וכפי שחלק מהאברכים זוכרים היטב את כל ההפרעות והמניעות שהיתה מנת חלקנו מידי שבת בשבתו, אולם, לא הרפינו ולו במעט, ובמס"נ עצומה התקיימה ב"ה המנין בשבתות ובמועדים, אמנם, מטבע הדברים כאשר באים אל המנוחה ואל הנחלה והכל מתנהל בשופי, דועכת לאט לאט חשיבותה של קדושת בית הכנסת, וכוחה של היצר הולך וגדול עד למאוד, ומצליח להמעיט מערכה וסגולתה של המקום, עד שחלילה עלולים לבוא במרוצת הזמן להשוות במחשבה או במעשה את בית הכנסת למקום של התאספות חברים גרידא וכד', שהיא כשלעצמה דבר חשוב עד למאוד, אך כל בר בי רב ידע להבדיל ביניהם ללא קושי, כי לקדושת וכיבוד בית הכנסת שהיא בעוה"ר אך ורק בית מקדש מעט, אין ערוך לתפארת גדולתה וסגולתה כמבואר באריכות בדברי חז"ל, אי לכך, כאשר יבוא האדם לבית הכנסת שהיא בית אלוקינו, צריך להתהלך בה ברגש פנימי, שידמה במחשבתו עול מלכותו ית' כאילו הוא עומד בבית המקדש, ושם בודאי לא יעלה על דעתו להעיז לפני המקום ולהתהלך בה כרצונו הטוב, ובודאי יקפיד על הזמנים ועל ההלכות הנהוגות בה, כמו"כ, צריך האדם לשעבד מחשבתו בביהכ"נ ויתהלך בה בכובד ראש ובעומ"ש, להקפיד לבוא לכה"פ בתחילת זמני התפילה, וק"ו

בראשית הדברים אשנן במעט קורות והשתלשלות ייסוד בית מדרשינו זה כפי הסדר שבזכרוני הקט. בערך לפני כחמש עשרה שנה הגו כמה מעסקני הקהילה רעיון להקים בית מקדש מעט בסביבת המקום הזה, בכדי שאנשי שלומינו שקבעו ושיקבעו לעתיד כאן משכנם, תהיה להם מקום בית תורה ותפילה כראוי וכנכון. ובסייעתא דשמיא נשגבה, נתקבלה ההחלטה להקצות מקום שאנו עומדים בה כעת, אך דא עקא, שעל המקום הזה ובסמיכותו, קיימת ערעור בבית הערכאות מאחד מבני הישמעאילים הטוענים שהמקום הזה היא בבעלותם, ושיקול זה עמד בפני כ"ק אאמו"ר זצ"ל, ושאלתיו, האם להמתין עד תוצאות בית המשפט, או לחפש מקום נוסף, וענה לי, שלא לחפש מקום נוסף ובעז"ה הוא ינחול מפלה, ומיום ליום ומחודש לחודש התענין אאמו"ר זצ"ל, האם יודע אני היכן הענין מצוי, ועניתי ואמרת, שברגע שאני אדע אני אבשר לו. ויהי ככלות שמונה חדשים נתקבלה הבשורה המרנינה, וקויים בנו צדיק גוזר והקב"ה מקיים, ונפלה בחלקנו הזכות להקים כאן בעתיד בית מקדש מעט. קשה לתאר בע"פ מה רבתה השמחה כשבישרתי לו על כך, ומיד התחיל לפעול ללא הרף בתכניות ורעיונות למיזון הבניה, כאשר ענין זה הוי אריכות דברים בפני עצמה.

כבר גלוי וידוע לכל יחיד ויחיד, דאחת מני תחבולות היצר היא, שהאדם לא יתבונן ולא יערוך חשבון הנפש, כי בכל עלול הוא לשפר מעשיו. ומאויבינו נחכים ונתבונן במעט בצוותא חדא, בתקוה מרובה שיהיה הדבר לתועלת ולזיכוי היחיד והרבים. לאמיתו של דבר כבר היה הדבר ברצוני להתאסף יחדיו בימי אלול, אולם, מחמת שנפלתי למשכב ותש כוחי עד עתה, נדחה הדבר מיום ליום, וגם היום עלתה בגופי חולשה יתירה, עד שחשבתי במושכל ראשון לדחות אסיפה זו פעם נוספת, אולם, חזקה עלי דברי חז"ל הידועים דמעשה אבות סימן לבנים, ולולי מסירות נפשם של אבותינו ואמהותינו ע"ה, כמעט לא היתה עוד תקומה לעם ישראל, הרי לנו הוכחה ברורה, כי לדברי

האדמו"ר מזוועהיל זצוק"ל הרה"ק רבי גדליה משה גולדמאן זי"ע

לרגל יומא דהילולא נ"ד בחשוון תש"י

אישה שבורה וקשת יום וביקשה להשיח את צרתה לפני הרב ולקבל את עצתו וברכתו. הרב, ברוב רחמנותו, לא השיבה ריקם. הוא נעמד כאילו לא קרה דבר והקשיב למצוקתה. כשסיימה האישה להשיח לפניו את ליבה העצוב, כבר עברה שעת הניתוח. כשראה רבינו את השעה המאוחרת פנה אל רבי אליהו ואמר לו: "אני מקווה שהקב"ה יעזור שבזכות המצווה הזו, שביטלתי את רצוני כדי לעזור ולהקשיב לאשה קשת רוח זו, ולא עצרתי בעדה אף שרציתי להיות נוכח בשעת הניתוח - בתי תחלים ותהיה לה רפואה שלימה".

גם בהשכנת שלום בין איש לאשתו היה מתאמץ מאוד. בני זוג רבים היו פונים אליו בבקשה שיעזור להם בעניין זה, ובליבו הרחום והטהור הטיל את כל כובד משקלו ומאמציו כדי להשכין שלום ביניהם, וחפץ ה' בידו הצליח להשכין ביניהם שלום ושלווה. תקופת כהונתו כרב העיר זוועהיל נרשמה כאחת התקופות המיוחדות ביותר בעיר, שבה מספר מקרי הגירושין היה מועט מאוד באופן יחסי.

למרבה הצער, תקופת הזהב שבה הנהיג רבי גדליה משה את צאן מרעיתו ומילא את מקום אביו באבהיות וברחמנות אין קץ לא ארכה זמן רב, ולאחר תקופה קצרה של ארבע וחצי שנים השיב את נשמתו הטהורה לבוראה ביום כ"ד בחשוון תש"י, ונטמן בבית העלמין גבעת רם בירושלים.

מקום קבורתו נודע במשך השנים כמקום מסוגל מאוד לישועות בכל עניין, ובפרט ידועה ומפורסמת הסגולה לעלות לצינונו שלוש פעמים ברציפות בימי שני, חמישי ושני, להתפלל ולבקש ישועה בזכותו של הצדיק, ושהעולה יקבל על עצמו שבלי נדר בבוא הישועה ישוב לשם כדי להודות. סיפורים רבים מעידים על ישועות שבאו מכח סגולה זו, ובהם עקרות שנפקדו, חולים שהתרפאו ורווקים שזכו להקים את ביתם בשעה טובה.

יהי רצון שזכותו הגדולה תעמוד לנו בכל מיילי דמיטב ונזכה להידבק במידותיו, אמן.

גם שם לא החסיר רבינו שום הנחת תפילין ולא חילל את השבת. הוא סבל ייסורים רבים של רעב, צער, קור וקשיים נוספים, אך גם בגיא צלמוות לא עזבו אותו חסדי ה', והוא זכה לצאת משם ולעלות ארצה.

בן 58 היה רבי גדליה משה בשעה שנפטר אביו הקדוש. בתחילה נמנע מלקבל עליו את עול ההנהגה מפאת ענוותנותו, אך לאחר הפצרות ובקשות רבות מצד רבנים, חסידים וקרובים, הבין כי השיבה שהקים אביו עלולה חס ושלום להינזק ללא מנהיג, ונטל על שכמו את עול הציבור. וכפי שהעיד רבי אליהו ראטה זצ"ל, שאחרי הסתלקות אביו נאנח רבי גדליה משה אנחה השוברת כל גופו של אדם והפטיר: "איני יודע איך אוכל לעמוד מול סבליהם וצרותיהם של ישראל הקדושים". עיני כולם נישאו אליו כאל אב רחום ואהוב, והוא דאג להצלחתם ולטובתם כל ימיו.

דמותו הענקית ורבת ההוד הייתה שילוב של חסידות ופרישות יוצאות דופן עם אהבת ישראל גם יחד. מובדל היה מכל ענייני העולם הזה והתנהג בחסידות, אך אהבת ישראל יוקדת הייתה מפעמת בקרבו תמיד, והוא הקדיש חלק ניכר ויקר מזמנו לדאוג לצרותיהם של ישראל עם קודש, והרבה להתפלל עליהם מקירות ליבו.

אחד ממקורבי רבינו סיפר פעם שבאחד הימים הלך לבקר את רבינו בבית החולים. רבינו דיבר עימו בשבח אהבת ישראל ומילא את ליבו באהבת ישראל איתנה, עד כדי כך שבצאתו משם חשב לעצמו שכל יהודי שיפגוש בדרכו - הוא יחבק וינשק אותו רק בגלל היותו יהודי. כל צער או צרה של יהודי שהגיעו לפתחו, הוא השתדל לטפל בהם באופן מיידי, לעזור ולהועיל, לסייע ולעודד בדרכים רבות ומגוונות בכל מה שניתן, "עמו אֲנִי בְּצָרָה"...

בעניין זה סיפר רבי אליהו ראטה זצ"ל, שפעם אחת בתו של רבינו הייתה צריכה לעבור ניתוח ורבינו הכין את עצמו לצאת אל בית החולים כדי להיות נוכח שם בשעת הניתוח, אך ממש לפני שיצא מביתו הופיעה

רבי גדליה נולד לאביו הגדול רבי שלומק'ה בכ"ו באייר תרמ"ז, יום שהספירה בו מכוונת כנגד "יסוד שביסוד", דבר המעיד על תוקף קדושתו עוד מעת לידתו. ואכן, גם במעלליו יתנכר נער, והיה מצויין בעבודת ה' נפלאה ובקדושה יתרה. ביגיעה ובהתמדה עצומה היה רכון על ספריו, גומע בשקיקה את דברי התורה ויורד לעומקה, וכדברי התוספות המפורסמים במסכת כתובות: "דרך הוא בהולך ללמוד שנעשה אדם גדול", עלה ונתעלה וצמח לאילנא ברבא.

רבי יוסף קוז'ליק זצ"ל, שלמד איתו בחברותא בילדותו, שח פעם את העובדה הבאה אודות בקיאותו המופלאה: בכל פעם שהיה רבי גדליה מסיים מסכת, היה מבקש ממנו שיבחן אותו כדי לבדוק את בקיאותו באותה מסכת. רבי יוסף היה מניח את האצבע על הדף ושואל אותו מה כתוב במקום זה בעוד כמה דפים (מבחן סיכה), ורבי גדליה היה קולע אל השערה.

חריפותו ושקידתו אשר לא ידעו גבולות הניבו את פריין, והוא התמנה לרב העיר, זוועהיל בגיל עשרים ושתיים שנים בלבד והצליח לגדור פרצות רבות ולתקן את שהיה צריך תיקון בעיר. בעיצומה של עבודתו הפורייה נטפלו עליו בעלילה שהוא מורד בממשל המקומי, ואף האשימו אותו בריגול ובשיתוף פעולה עם מרגלים וסוכנים זרים, זאת בעקבות העובדה שנמצאו בביתו שני סוכנים שהתדפקו על דלתו באישון ליל וביקשו ממנו מקום ללון, והוא בטוב ליבו הכניסם לחסות בצל קורתו.

עבירה כזאת באותה תקופה, אחת דינה היה - להמית. בעת המשפט, כאשר הקריא השופט את חומרת העבירה והעיר את תשומת ליבו של רבינו לכך שהוא עלול להישפט למוות, ענה לו רבינו בשלוות נפש: "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים על כך מלמעלה". לאחר דין ודברים עבר הדיון לסמכות משפטית גבוהה יותר, ובחסדי ה' יתברך השופט הכיר את משפחתו הקדושה של רבינו וידע שבתום ליבו עשה את הדבר, ולכן גזר עליו גזר דין של שבע שנות גלות בסיביר הקפואה במקום מוות.

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

השבוע, פרשת חיי טרה
לא יערוך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
שולחן הטהור בליל שבת קודש

בס"ד

לקראת ההתחדשות במוסדות
והפעילות המתוכננת להמשך שגשוגה,

מתבקשים אנ"ש ששינו
בשנים האחרונות מקומות מגורים,
ו/או מספרי טלפון
לעדכן את פרטיהם
במשרדי המוסדות טל' 02-6334466

ככ"ר תורת החסידות

שמחו בה' וגילו צדיקים
ברגשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגור בזה ברכת מול טוב נאמנה
להרה"צ שלום זלמן יוסף שפירא שליט"א

ראש הכוללים דנאר"ל

לרגל השמחה במעונו בהולדת הנכד
בן לבנו הרב מרדכי איתמר שליט"א

והברכה אחת היא לעטרת המשפחה הרומומה

הרבנית הצדקנית "אמה של מלכות" הליט"א

יה"ר שיזכו לרווח רוב נחת דקדושה מכל יצ"ח
לאורך ימים ושנות חיים מתוך כל טוב סלה

העברנים בהדרת הכבוד:

קהל עדת חסידו נדבורנה ביתר

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את
אנשי שלומינו שהשמחה במעונם

הרה"ח מאיר בורד הי"ו
לרגל שמחת אירוסיה הבן

הרה"ח מנחם מנדל שוורץ הי"ו
לרגל שמחת אירוסיה הבן

יה"ד שיזכו לראות מהם ומכל יצ"ח
רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתירת
קהל עדת חסידו נדבורנה ביתר

המשך דברות קודש מעמוד ב'

היראים המזמרים אז שירות ותשבחות, הוא
השולחן אשר לפני ה', ונתרבה כבוד שמים
והדר הוא לכל חסידיו, עד כאן לשונו הזהב.

כבר מילתינו אמורה לעיל, עד היכן
השקיע כ"ק אממו"ר זצוק"ל מרצו ודמו
שיהא המקום הזה בית שמגדלים בו תורה
ותפילה וירא"ש, ובודאי מן המותר לומר,
שכל יחיד ויחיד תאבה נפשו להיות מקושר
עם הצדיק לבל ימוש מזכרונו, ויפקדו
לטובה ולברכה כל הימים, וא"כ אין לך
חוליה המקשרת בין הנשמות יותר מהעושה
רצון הצדיק ודבוק בהליכותיו ובארחותיו,
וממילא, כל החשבונות השונות שממציא
היצר בלב האדם, שלא עליו האחריות, או
שאין זה הביהמ"ד הפרטי שלו, או שהוא
לא מחובר לאנשי המקום, יהיו בטלים
ומבוטלים מיסודו, כיוון שנפשו חפצה
להיות קשורה בנפש ובנשמת הצדיק, ועליו
לציית להוראותיו ולמנהגיו כבחי חיותו,
ולהיות שותף נאמן ומסור לכל פעולותיו
ורצונותיו הק', שכל כוונותיו הם להיטיב
עמנו ועם כל בני ביתנו להחיותנו כל הימים
לטובה ולברכה ולהצלחה והרווחה בכל
מעשי דינו.

יעזרנו אלהי ישענו לנו ולכל ישראל,
שנוכה ללמוד לשמור ולעשות ולקיים את
כל רצון אבינו שבשמים מתוך שמחה ונחת
ושלוות הנפש, ונזכה לראות בנים ובני בנים
עוסקים בתורה ובמצוות לשמה, עדי נחזה
בקרב בימינו בנחמת ציון ובבנין ירושלים,
ע"י ביאת משיח צדקינו במהרה בימינו,
אמן.

שיש לו לאדם נשמה יתירה בשבת קודש,
וזמן פרידתה הוי בעת רעוא דרעוין, וא"כ
חייב האדם לעלות על מחשבתו בעת הזאת
- כשנשמתו הק' נפרדת מגופו, שתהיה
הפרידה כראוי וכנכון בקבלת עומ"ש, כפי
הנהוג לומר ב' פעמים ה' מלך ושמע ישראל,
שהם נמי הפסוקים הנאמרים בעת פרידת
הנשמה מנרתיק הגוף. ואיתא בספרי
תלמידי הבעש"ט הק' ששבת האחרונה של
השנה יש בה קדושת הזמן של עת רעוא
דרעוין כל השבת כולה. ולחיבת הקודש
נעתיק את דבריו המלהיבים של הרה"ק
בעל הדברי יחזקאל משינאווא זי"ע (פרשת
כי תבוא בד"ה את ה' האמרת) דהנה יש בני אדם
דאינם נוהגים במילי דחסידותא ואומרים כי
הם אינם מהחסידים רק מקיימים מה שהוא
ע"פ דין בשו"ע ולא הדברים שהם לפנים
משורת הדין, כמו למשל בשבת קודש
אחר תפילת מנחה, היראים יושבים בשלוש
סעודות ומזמרים שירות ותשבחות באגודה
אחת, והם הולכים אז לטייל בחוצות עם
נשותיהם ואומרים שהם מתנהגים עפ"י דין
שאין חייב עפ"י דין שאין חייב ע"פ שו"ע
לזמר אז שירות ותשבחות, וגם אין מבואר
בשו"ע שאסור אז לטייל עם אשתו בחוצות,
ואדרבא, זהו עונג שבת שלו, ואי אפשר
להביא להם ראייה שדרך הזה ומנהגם אסור
עפ"י דין, אמנם באמת נראה תכלית הדבר,
סוף מעשה במחשבה תחילה, כי ההולכים
לטייל בחוצות, מתחברים עם אנשים שאינם
מהוגנים, כי מי אז מהמטיילים בחוצות, עפ"י
רוב אנשים שאינם מהיראים, ועבירה גוררת
עבירה, שהטיול הזה סופו ותכליתו מביא
עפ"י רוב לדברים לא טובים כידוע, אמנם,

הזמן נכנסתי לפתע וראיתי מחזה נורא והוד
אשר אינו מש מזכרוני עד עתה, כל כולו
אחוזו שרעפים ודמעות שליש זולגות מעיניו
האדומות, וכל כולו אומר למחזי זיו דזעיר
אנפין, באותו רגע הרהרתי לעצמי, מהיכן
הכוחות העילאים הללו ודייקא כשאני כ"כ
בקו הבריאות, כאשר עצם מניעת הליכותו
לביהכ"נ תעיד שלא היתה בו הכוחות,
אולם, כשהגיע לסעודת רעוא דרעוין לפתע
גופו אזר עוז ותעצמות בדביקות שאינני
יכול לבטא כלל בשפתיים.

עוד זכור אזכור לנצח את אשר ראתה
עיני בעמדי לפניו לשרתו באהבה, כשנסע
לנפוש מעט מחוץ לביתו, וראינו בעינינו איך
שכוחותיו היו הולכים ומדלדלים מיום ליום,
וכבר לא יכל ללכת ברגליו לבד, ובשבת
קודש אחה"צ קרא לי ואמר לי שאעזור
לו להעמידו על רגליו וכן מלאתי בקשתו,
לאחר שחזר למיטתו, העמדתי לצידו על
כסא שעון גדול שיוכל לדעת הזמן לתפילת
מנחה וסעודת רעוא דרעוין, ושאלתיו
אם הוא זה נוח לו בהעמדת השעון לצידו,
לפתע פתאום ענה לי בקול גדול, את השעון
אני צריך לראות - את הרבש"ע אני רוצה
לראות - למחזי זיו דזעיר אנפין, הדבר יצא
מפי המלך לפני נשתוממו ונדהמו מהמחזה
ההוד וההדר שנגלה לפני, איך שכל רוחו
ונפשו צמאה לאל חי בעת רעוא דרעוין,
והמשכיל יתבונן ויוסיף לקח.

הזינן מב' העובדות הנ"ל, מה גדלו
מעשי אבותינו ורבותינו הק', ומה עמקו
מחשבותיהם בעת עריכת שולחנם הטהור
בעת רעוין דרעוין, וכבר ידוע מספה"ק